

ПРОЕКТНЕ ФІНАНСУВАННЯ ВІТЧИЗНЯНОГО АГРОБІЗНЕСУ

О. Олійник, к.е.н., доцент

Дніпровський державний аграрно-економічний університет

Агропромисловий комплекс – значимий для держави об’єкт вкладення інвестицій, ступінь розвитку якого забезпечує рівень продовольчої безпеки в країні. Однак в силу постійного браку власних коштів, підприємства АПК в період сезонної активності гостро потребують інвестицій в оборотний капітал. При цьому підприємствам сфери АПК особливу увагу слід приділити «схемі проектного фінансування», в рамках якої обчислення розміру платежів здійснюється покроково протягом усього розрахункового періоду з урахуванням чистої вигоди господарства. В рамках застосування даної схеми відбувається поступове зниження величини процентних платежів пропорційно скороченню величини суми основного боргу. Але при цьому може бути присутній і негативний вплив, який надають сезонні коливання грошових потоків. Разом з тим, застосування «...схеми ануїтетних платежів, при якій розмір виплат не змінюється покроково протягом усього розрахункового періоду, а впливає на зміну структури платежів» [1], повинен вирішити проблему для підприємств-позичальників сфери АПК.

Практичність застосування даної схеми сприятиме формуванню умов, необхідних для залучення більшого обсягу коштів та реалізації крупно масштабних інвестиційних проектів. Виходячи з цього, ініціаторам проектів спільно з органами державної підтримки інвестиційної діяльності, в тому числі і фінансових установ, рекомендується брати до уваги дану схему, яка досить освоєна зарубіжними фінансовими структурами. У більшості випадків для ініціаторів проекту доцільним постає підбір умов обслуговування боргу саме зі схеми проектного фінансування. Здійснюючи в цілому розгляд проекту, нагальним є застосування всього арсеналу прийомів фінансування інвестиційних проектів, при цьому віддаючи перевагу більш відповідним з них для конкретної ситуації рішення.

Виходячи з масштабності господарств, слід формувати правила їх поведінки в усіх випадках, в тому числі при проведенні аналізу планованих інвестицій, і в процесі розробки бізнес-планів інвестиційних проектів. При цьому не всі підприємства сфери АПК мають можливість і повинні перед початковою стадією реалізації певних інвестиційних проектів здійснювати проведення повного вивчення кон’юнктури ринків продукції та задіяних ними ресурсів. Маркетингове дослідження, з огляду на своїй ціновій недоступності для всіх підприємств сфери АПК, здатне повністю спростувати оптимальність намічених планів. Однак як великомасштабний, так і невеликий проект можуть стати нерентабельними в разі допущення помилки щодо недооцінки ринкової ситуації.

Вище описані причини дозволяють пред’явити більш високі вимоги щодо отримання результативності фінансування реалізованого проекту. Перевага великих підприємств полягає в наявності великих резервів у разі виникнення

тимчасової неплатоспроможності, чого неможливо сказати про малі форми господарювання. На практиці у господарства повинно бути 30-50% резервів для погашення позикової заборгованості в разі виникнення такої необхідності.

В даний час основне навантаження у фінансуванні підприємств АПК лягає на певні банківські установи. Решта кредиторів залишаються осторонь і вважають подібного роду позичальників неплатоспроможними. Для того щоб виправити таку ситуацію, державі потрібно створити спеціальні умови щодо сприяння стимулюванню кредитування різними фінансовими інституціями агропромисловий комплекс. Для цього необхідним є оптимізувати систему оподаткування фінансових інституцій та комерційних банків, знизити рівень ризику за виданими «аграрними» кредитами, застосовуючи для цього певну методику щодо визначення надійного складу забезпечення по виданій позиції.

Література:

1. Бурдюгов А.Ф. Перспективи розвитку проектного фінансування в Україні. Роль і місце банківської системи / А.Ф. Бурдюгов // Вісник Української академії банківської справи. – 2015. – № 1. – С. 24–28.

